

-persbericht-

Waarom is er tijdens de Tweede Wereldoorlog uitzonderlijk veel voor fluit geschreven?

Emily Beynon en Andrew West presenteren derde cd van Project Paloma

Fluitist en pianist spelen 'oorlogswerken' van Nederlandse componisten

25/9/2023 | Zaterdag 21 oktober 2023 verschijnt de derde cd van het vijfdelige *Project Paloma* van Emily Beynon (solofluitist Koninklijk Concertgebouworkest) en pianist Andrew West, haar vaste duopartner. Op het album staan werken van onder meer de Nederlandse componisten Marius Flothuis, Willem Andriessen, Dick Kattenburg, Rudolf Escher en Leo Smit. Alle stukken zijn in oorlogstijd geschreven. De cd wordt uitgebracht door Zefir Records.

Het zaadje voor dit project werd geplant toen Emily Beynon als veertienjarige de fluitsonate van Hindemith voor het eerst speelde. Haar fluitdocent reageerde: "Je speelt de juiste noten op het juiste moment, maar weet je wel dat dit stuk in 1936 is geschreven? Hoe denk je dat het was om toen te leven?" Er volgde een lang gesprek over muziek schrijven en muziek maken in oorlogstijd. Emily: "Zo kreeg de oppervlakkige vrolijkheid uit de sonate een andere lading en neigde naar ironie of zelfs sarcasme."

Duif

Componeren in oorlogstijd bleef Emily fascineren. Tijdens haar conservatoriumstudie ontdekte ze dat het fluitrepertoire in de Tweede Wereldoorlog tot grote bloei kwam en dat deze niet was gekoppeld aan een op dat moment populaire sterfluitist en ook niet aan de ontwikkeling van het instrument, zoals dat te doen gebruikelijk was. "Mijn hypothese is dat componisten bewust of onbewust zochten naar onschuld, rust en vrede en daardoor zijn gaan schrijven voor de fluit. Zelf ervaar ik dat verband ook sterk. Als we met het orkest een grote symfonie speelt, bijvoorbeeld de derde van Mahler, volgt er na een euforisch hoogtepunt vaak een eenvoudig fluitthema, de stilte na de storm. Dan krijg ik altijd een vredesduif in gedachten, sterker nog: dan ben ik die duif. Dat bepaalt op dat moment mijn kleur, mijn klank en mijn vibrato."

Marius Flothuis

Van Marius Flothuis staan er twee stukken op het album. Van zijn *Sonata da camera* had hij slechts één maat geschreven toen hij in september 1943 werd gearresteerd in zijn huis aan de Stadhouderskade in Amsterdam. In een politiecel, waar hij niet over pen en papier beschikte, schreef hij in zijn hoofd de rest. Toen hij een paar maanden later werd overgeplaatst naar Kamp Vught heeft hij waarschijnlijk alle noten op papier gezet. "Zijn stijl neigt naar het neoclassicisme. Hij was een groot Mozartkenner en -liefhebber. Diens helderheid hoor je ook in dit werk terug, maar wel met invloeden uit de twintigste eeuw. Zijn hartverscheurende *Aubade* voor fluit-solo schreef hij in Kamp Vught. Het was een verjaardagscadeau voor fluitist Everard van Royen, een medegevangene, die het werk in het kamp heeft uitgevoerd. "Flothuis wilde iets moois en iets positiefs schrijven maar je hoort hem in elke noot vechten tegen zijn tranen." Van Royen werd na de oorlog directeur van het Muzieklyceum, een van de voorlopers van het Conservatorium van Amsterdam.

Leo Smit

De *Sonata* van Leo Smit bestaat uit drie delen die elk in een andere periode zijn geschreven. Het eerste deel, hij schreef het in 1939, is optimistisch, vrolijk en speels. Niets aan de hand. Het laatste deel (1941) klinkt militaristisch, je ziet de troepen door de stad marcheren. "Als je goed luistert hoor je Smit duidelijk op cynische wijze de spot drijven met de bezetter. Het tweede deel componeerde hij pas aan het eind van zijn leven, hij voltooide het in 1943. Het zijn de laatste noten die hij schreef, enkele maanden later werd hij omgebracht. Ik ervaar het als een wanhopige schreeuw om hulp. Waar zijn we in godsnaam mee bezig?"

Kattenburg en Andriessen

In *Pièce* voor fluit en piano van Dick Kattenburg merk je eigenlijk niets van de oorlogsjaren. “Je hoort vooral idealisme en optimisme in dit speelse stuk muziek. Het voelt alsof hij heeft geprobeerd alle narigheid buiten de deur te houden. Op 24-jarige leeftijd kwam hij om in Auschwitz. Van Willem Andriessen, de oom van Louis, speelt Andrew West op het album *Praeludium* voor piano-solo.

De eerste cd (2021) van Project Paloma omvat werken van Duitse en Oostenrijkse componisten, onder meer Hindemith, Blacher en Carl Frühling. Op de tweede cd (2022) staan stukken van de Russische componisten Prokofiev en Weinberg. In 2024 verschijnt deel vier met werken van componisten uit Frankrijk en een jaar later wordt de reeks voltooid met muziek van componisten uit Engelstalige landen.

[Bekijk de trailer.](#)

Project Paloma cd drie | Emily Beynon - fluit, Andrew West - piano

De cd verschijnt op 21 oktober bij Zefir Records en is vanaf dat moment overal verkrijgbaar. Het presentatieconcert vindt diezelfde dag plaats in de Uilenburgersjoel in Amsterdam. Schrijver Maarten Asscher draagt dan teksten voor die tijdens de twee wereldoorlogen zijn geschreven.

Kijk voor meer informatie op www.projectpaloma.com.

Noot voor de redactie: voor meer informatie en/of interviews kunt u contact opnemen met Johan Kloosterboer van De Nieuwsmakelaar. Telefoon 06-52 626 907, email johan@nieuwsmakelaar.nl.

Over Emily Beynon

Emily Beynon is bijna dertig jaar solofluitist van het Koninklijk Concertgebouworkest. Als kamermuzikant werkt zij regelmatig samen met haar zus, harpiste Catherine Beynon, en pianist Andrew West. Beynon maakt zich sterk voor nieuwe muziek en heeft tal van werken voor zich laten schrijven door componisten als John Woolrich, Sally Beamish, Jonathan Dove, Errollyn Wallen, Roxanna Panufnik en Maarten Ornstein. Twaalf jaar lang was Beynon artistiek leider van de door haar opgerichte Nederlandse Fluit Academie en elf jaar lang werkte zij als hoofdvakdocent aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag. Tegenwoordig is zij *Visiting Professor* aan de Royal Academy in Londen. Regelmatig wordt zij uitgenodigd om masterclasses te geven over de hele wereld. Aan het begin van de pandemie startte zij een YouTube-kanaal op met videotutorials over fluitspelen. Emily Beynon is geboren in Wales en woont al tientallen jaren in Amsterdam.

Over Andrew West

De Engelse pianist Andrew West is specialist in kamermuziek en liedbegeleiding en speelde samen met onder meer violiste Sarah Chang, cellist Jean-Guihen Queyras, tenor Mark Padmore en bariton Roderick Williams. Samen met Emily Beynon verzorgde hij concerten in Het Concertgebouw, in Wigmore Hall en tijdens het Edinburgh International Festival. Ook gaf hij soloconcerten in onder meer de Verenigde Staten, Zuid-Amerika en Zuid-Afrika. Andrew West geeft les in liedbegeleiding en ensemblespel aan de Royal Academy of Music en is als coach verbonden aan de Guildhall School of Music and Drama. Tevens maakt hij deel uit van de artistieke directie van het Internationales Kammermusik Festival Nürnberg.